

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 18.7.2005

Číslo: Ročník 15 (2005), Číslo 2

Sekce: Knihovníci, čtenáři políbení múzou

Název článku: O skřítkovi knihovníčkovi

Autor: Tereza Cahová

Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=573>

O skřítkovi knihovníčkovi

Tereza Cahová

Jsem Tereza Cahová, je mi 10 let a chodím do 4. třídy Základní školy v Hrochově Týnci. Bratr Adam je o 3 a půl roku mladší, je to prvňáček (říká, že mě nesnáší). Do školy chodíme oba rádi.

Bydlím v Hrochově Týnci ve velké rodině. Vedle sebe žijeme s rodiči mé maminky, s prababičkou a s Amálkou. Amálka je devítiměsíční fenka labradorského retrívra a je moc veselá a milá.

U domu máme zahradu a na jejím konci je potok. Tam si ráda hraji, když za mnou přijde moje nejlepší kamarádka Jana. Společně vybíráme z vody, co tam nepatří, a snažíme se aspoň trochu chránit životní prostředí.

Ve škole chodím do výtvarného a pohybového kroužku. Také jsem členkou oddílu mažorettek. V létě ráda plavu a koupu se, v zimě lyžuji. Mám ráda přírodu. Hlavně však ráda čtu. Někdy píšu divadelní pohádky a pak je s děvčaty ze sousedství nacvičujeme a hrajeme divadlo babičkám a rodičům. Když v knihovně vyhlásili soutěž o pohádku „Jak jsem potkal skřítku knihovníčka“, dlouho jsem o tom přemýšlela, až jsem ji napsala.

O skřítkovi knihovníčkovi

Tereza Cahová

Dobrý den, jmenuji se Frank Koala a budu vám vyprávět příběh, který se mi doopravdy stal před několika lety. Tak poslouchejte!

Bylo to toho večera, kdy jsem zrovinka slavil šedesáté narozeniny. Při oslavě se trochu vzpomínalo a já jsem v knihovně hledal nějaká stará alba s fotografiemi a dočista jsem si ji rozházel.

Když oslava skončila, spěchal jsem uklidit fotky a dát knihovnu zase do pořádku. Posadil jsem se do křesla, že si nejdříve trochu odpočinu a naplánuji, kde vlastně začít s úklidem, když tu jsem uslyšel nějaké šustění. Opatrně jsem se vydal oním směrem. Zvuk vycházel z tmavého kouta místnosti...

...a uviděl jsem něco, co jen tak nikdo neviděl. V jedné polici seděl maličkatý mužiček s dlouhatánským vousem a špičatou čepičkou, malýma bystrýma očkama a s kotoučkem něčeho, co vypadalo jako pidiizolepka, hbitě vyspravoval starý výtisk Robinsona Crusoe po mé babičce. Vykoalil jsem koakukadla a opatrně jsem ho oslovil...

„Dobrý večer, dobrý pidimuži! Doufám, že neruším. Mohu se na něco zeptat?“ Překvapeně zdvihl hlavu a po chvílce se uklonil a odpověděl: „Zeptejte se, na co chcete, a pokud to budu vědět, rád vám odpovím, drahý pane Koalo.“ Zarazilo mě, že mužik zná mé jméno.

„Vvvy vy mě znáte?“ Aniž by zvedl oči, prohlásil: „Samozřejmě, že vás znám, drahý pane Koalo. Bydlím tu přeci už od vašeho narození, ale teď už se ptejte.“

Byl jsem mírně zmatený, ale nakonec se mi podařilo zeptat: „Kdo vlastně jste? Jste tak maličký... A jak se jmenujete? Jste sám, nebo ženatý? A ctěné pididětičky? Máte? A máte pididomeček?“

Mužik zastavil přívál mých otázek zvednutím dlaně a řekl: „Drahý pane, jsem přece

skřítek! Není to nad slunce jasnější? Přesněji skřítek z rodu knihovníčků. Mé jméno je Josef Záložka. Ale přátelé mi říkají Pepa. Pidiidomeček už bohužel nemám, protože mi ho sežrali knihomolové a myšové Pišta a Fišta předloni na jaře, co byl ten velký hlad po knihách. Od té doby jsem nucen žít ve čtvrté polici odshora, mezi Receptářem prima nápadů a Příručkou domácího kutila aneb Jak na to. Rodinu už mám. Pidiženu Marii a tři pidižvíky. Ale klidně mi tykejte.“

Nevěděl jsem, co mám říct, a tak jsem jenom přikývl. Dali jsme se spolu do řeči a zjistili jsme s potěšením, že máme společnou zálibu v knihách. Od té doby jsem si chodíval s Pepou po večerech povídat a čas nám dohromady hezky ubíhal. Dokonce jsme spolu zrestaurovali jednu krásnou staříčkou a vzácnou bibli. Půjčil mi svoji kouzelnou pásku a pak byla kniha tak dokonalá, že jsem ji prodal za spoustu peněz. Tak z nás byli dobří přátelé a ještě navíc i boháči.

Šlo to tak až do dne, kdy mi zavolala moje neteř Petra Sloní, že by ke mně ráda poslala na prázdniny svoje drahé a roztomilé děti. Protože jsem byl zvyklý na Pepovy pidižvíky, kteří byli náramně roztomilí, souhlasil jsem. Ale to jsem si dal. To nebyly děti, to byla živelní pohroma! Gertruda, Maxmilián a Stáňa byli zuřivci a z naší poklidné knihovny udělali hromadnou skládku. Všude byly papírky, ohryzky, žvýkačky a já s hrůzou zjistil, že mezi těmi papíry na zemi je i spousta listů vytrhaných z knih. Dokonce i z památeční bible po bratranci z Ameriky, psané v hebrejštině, a co bylo nejhorší, i z Příručky domácího kutila! Znamenalo to, že Pepa byl v ohrožení. Rozhodl jsem se rychle. Do spíže jsem položil narychlo koupený čokoládový dort a nalákal jsme na něj malé zuřivce. Sotva byli všichni uvnitř, zamkl jsem zvenčí a sklapla past. Uháněl jsem k telefonu a nahlásil své neteři Sloní, že její děti mají asi alergii na zdejší počasí a naskákaly jim podivné skvrny po celém těle a nejvíce na obličej. Zděšená neteř nastartovala automobil a během hodinky jsem byl zbaven té smršti. Zbývalo najít Pepu.

Pod Příručkou kutila jsem našel dopis psaný roztřesenou rukou ve velikém spěchu:

Drahý příteli Franku, opouštím tě, neboť nemohu již déle trpět řádění těch obřích zrůd. Ničí knihy úplně s potěšením a já ani moje kouzelná páska to tak rychle nespravíme. Jsem zoufalý, ale nemohu jinak. Opatruj se. Snad se ještě setkáme v lepších časech. Tvůj oddaný přítel Pepa.

Sedl jsem si do křesla, kde jsme spolu tak často sedávali nad knížkami, a byl jsem moc smutný. Nějaký čas mi trvalo, než jsem dal knihovnu zase do pořádku, ale bez Pepy to nebylo ono. Pořád se mi stýskalo. Až do jednoho večera, když jsem otevřel dveře do knihovny a znovu uviděl něco, co hned tak nikdo neuvidí. V jedné polici seděl maličký mužíček s dlouhatánským vousem a špičatou čepičkou, malýma bystrýma očkama a s kotoučkem něčeho, co vypadalo jako pidiizolepka, a spravoval nějakou poničenou knihu. „Pepo!!! Kamaráde, tak rád tě zase vidím!“ a Pepík se rozběhl, skočil mi do dlaně a řekl: „Já tebe taky, ty starý australský medvěde! Je čas napravit, co se pokazilo!“ A tak jsme opravili roztrhané knihy a hlavně Receptář a Příručku, aby měla Marie kam uložit svoje pidižvíky.